Ahir Zamanda Salih Amelin Muhafazasına Dair Tembihler

Ebu Muaz el-Çubukabadî

Şüphesiz hamd Allah içindir. O'na hamd eder, O'ndan yardım ister ve O'ndan bağışlanma dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah kimi hidayet etmişse onu saptıracak yoktur ve kimi de saptırmışsa onu hidayet edecek yoktur. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ibadete layık hak ilah yoktur, O birdir, ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem O'nun kulu ve rasulüdür.

Bundan sonra,

Ebu Said el-Hudrî radıyallahu anh'den: Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem aramızda kalktı ve bize hitap etti. Hutbesinde şunlar da vardı:

"**Dikkat edin! Yakında davet olunur ve icabet ederim. Sizlere benden sonra bildikleri şeyleri söyleyen ve bildikleri şeyleri yapan idareciler gelecektir. Onlara itaat (geçerli bir) itaattir. Bunlar bir süre böyle devam ederler. Bunlardan sonra üzerinize bilmediklerini söyleyen ve bilmediklerini işleyen idareciler gelir. Onlara akıl veren, yardımcı olan veya destek olanlar helak olurlar ve başkalarını da helak ederler. Bedenlerinizle onlarla beraber olun, ancak amellerinizle onlardan ayrılın. İyilik yapanın iyilik yaptığını, kötülük yapanın da kötülük yaptığını söyleyerek şahitlik edin.**"[1]

Açıklama:

1- "**Bildikleri şeyleri söyleyen ve bildikleri şeyleri yapan idareciler gelecektir"**

Kişinin bilerek, ilimle söylemesi ve bildikleriyle amel etmesi onun salih amel işlediğini gösterir. Zira amelin Allah katında kabul edilmesi için gerekli olan iki şartı tamamlamıştır. Bu şartlar amelin sadece Allah'a has kılınması ve amelin doğru, sünnete uygun olmasıdır.

[1] **Hasen.** Beyhaki, ez-Zuhdu'l-Kebir (742) Taberani Evsat (7/105) Elbani Sahiha (457)

Ali radıyallahu anh şöyle demiştir: “Salih amel, insanlardan değil, sadece Allah’tan karşılık bekleyerek yapılan ameldir.”[2]

Salih amelden kulun faydalanabilmesi için niyetin muhafazası gerekir:

Ebu Umame radıyallahu anh şöyle anlatıyor: “Bir adam Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’e gelerek:

“Ne dersin, bir kimse hem alacağı ecri hem de övülmeyi isteyerek savaşsa ona ne karşılık vardır?” dedi. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem:

“**Ona bir karşılık yoktur**.” Adam bunu üç defa sordu, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem her seferinde:

“**Ona bir karşılık yoktur**” buyurdu. Sonra şöyle dedi:

“**Muhakkak ki Allah Azze ve Celle sadece kendisine halis kılınan ve sadece kendisinin vechi dilenerek yapılan ameli kabul eder**”[3]

Bu ve başka hadisler müminin salih amelinde Allah Azze ve Celle’nin vechini dilemediği zaman kabul edilmeyeceğini göstermektedir. Bu konuda Allah Azze ve Celle şöyle buyurmuştur:

---

[2] Ebu Nuaym Hilye.
[3] **Hadis hasendir**.bkz.: es-Sahiha (52)

“**Her kim rabbine kavuşmayı umuyorsa iyi amel işlesin ve Rabbine ibadette hiç kimseyi ortak koşmasın**.” (Kehf 110)

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem “bildikleri şeyleri söyleyen ve bildikleri şeyleri yapan kimseler” derken hem ihlasa hem de amelin doğruluğuna işaret etmiştir. Yani kişinin ilminin gerektirdiği şeyi konuşması, ilimsiz/delilsiz konuşmaması ve bildikleriyle amel etmesi ihlasın göstergesidir. Söylediğinin ve amel ettiğinin ilme/delile bağlanması yine o söz veya amelin doğru olmasını gerektirir.

Bu doğruluğun kriteri ise Kitap ve sünnete uygunluktur. Zira bu ikisine uygun olmayan bir şey ilimden sayılmaz. İşte emir sahipleri bu sıfatlara sahip olduğu zaman onlara yapılacak itaat Allah’ın razı olduğu bir itaattir.

Malum olduğu üzere hepimiz birer idareciyiz, birer çobanız ve sorumlu olduğumuz kimseler vardır.

Sorumluluk sahibi insanların, anlatılan şekilde salih amel işlememek konusunda kendilerinden sorumlu oldukları insanların üzerlerine düşenleri yapmadıklarını ve insanların hiçbir şeyden memnun olmadıklarını mazeret göstermeye hakları yoktur.

İmam Şafii rahimehullah şöyle demiştir: “Sen insanların hepsini razı edemezsin. İlk önce rabbinle aranı düzelt. Yaratıcınla aranı düzelttiğinde ise insanlara artık aldırma.”[4]

[4] Beyhaki Zühd (756) Menakıbu’ş-Şafii (2/173)

İmam Şafii'nin bu sözü Aişe radıyallahu anha'nın Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'den rivayet ettiği bir hadise de mutabıktır. Bu aynı zamanda kulun salih amelde muvaffak kılınmasının en büyük vesilelerinden biridir:

Enes b. Malik radıyallahu anh'den: Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"**Allah bir kulu sevdiği zaman onu çalıştırır**." Sahabeler:

"Nasıl çalıştırır ey Allah'ın rasulü?" diye sordular.

"**Ölümünden önce onu salih amel işlemeye muvaffak kılar**" buyurdu.[5]

Salih amel işlemeye muvaffak kılınan kula, kendilerinden mes'ul oldukları kimseler de gönülden itaat ederler ve ona karşı Allah tarafından bir hoşnutluk onların kalplerine konulur.

Allah Azze ve Celle şöyle buyurmuştur:

"**İman edip salih amel işleyenler için Rahman (gönüllerde) bir sevgi yaratacak (onları herkes sevecek)**" (Meryem 96)

[5] **Sahih**. Tirmizi (2142) Ahmed (3/106, 230) İbn Hibban (341) Hakim (1/490) Ziyau'l-Makdisi el-Muhtare (2/389-90)

2- “**Bilmediklerini söyleyen ve bilmediklerini işleyenler gelir”**

Bu da amellerin salih olmayanlarına işarettir. Zira kişinin bilmediği, delile sahip olmadığı konularda konuşması ve ilimsiz olarak amel etmesi amelini ifsat eder. Kişinin bilmedikleriyle amel etmesi çokça bidat ameller işlemesine sebep olur. Hak zannettiği halde batıl amellerde bulunur. Kul bunların faydasını değil, zararını görür. Amel salih olmayınca kul, Allah’ın sevgisini kazanamaz ve tebaası da ona karşı nefret eder.

Salih b. Beşşar el-Murri şöyle der: “Yüce Allah’ın sana sevdiğin şeyleri vermesini istiyorsan insanlar içinde sadece Allah’ın sevdiği amelleri yapman gerekir. Böyle yaparsan Yüce Allah’ın lütufları üzerinden eksik olmaz ve her işinde hayırla karşılaşırsın.”[6]

Fudayl b. Iyaz şöyle der: “Müminin sözü az, ameli çoktur. Münafığın ise sözü çok ama ameli azdır. Müminin konuşması ilim, susması tefekkür, bakışı ibret, ameli de iyiliktir. Sen de öyle olduğun sürece her nerede olursan ol, ibadet içindesin demektir.”[7]

Dinin hükümleri hakkında ilmi olmaksızın konuşanlar da hem kendileri sapar, hem başkalarını saptırırlar. Günümüzde ihtilafların sürüp gitmesinin sebebi ilimden başka şeylerin ölçü edinilmesidir. Zira ilim, ihtilafların kitap ve sünnete arz edilmesini ve böylece ihtilafa son verilmesini gerektirir. Bu ilme

[6] Ebu Nuaym Hilye (6/171)
[7] Ebu Nuaym Hilye (8/98)

muhalefet ederek ihtilafı rahmet olarak takdim etmeye çalışanlar ise aslında cehaletten razı olan, cahilliği öven, ilme düşman olan, ancak ilmin zayıfladığı zamanlarda el üstünde tutulup kürsülerde boy gösteren, Allah rasulünün "Ruveybida" dediği kimselerdir. Peki Ruveybida nedir?

Ebu Hureyre radıyallahu anh rivayet ediyor: Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"**İnsanlar üzerine öyle aldatıcı seneler gelecek ki, o zamanda yalancı tasdik edilecek, doğru sözlü kişi yalanlanacak, hain kimseye güvenilecek, güvenilir kimseler hain sayılacak ve o zamanda Ruveybida söz sahibi olacak**"

"Ruveybida nedir?" denilince, şöyle buyurdu:

"**Genel meseleler hakkında konuşan değersiz kimsedir**"[8]

Şa'bi şöyle derdi: "Peygamberinden sonra hangi topluluk ihtilafa düşmüşse mutlaka batıl ehli, hak ehline galip gelmiştir."[9]

Nitekim İbn Hazm rahimehullah şöyle demiştir: "İlme ve âlimlere karşı, ehli olmayan kimselerin müdahalesinden daha

[8] **Sahih.** Ahmed (2/291, 338) İbn Mace (4036) Hakim (4/512, 557) Bezzar (7/205) Elbani es-Sahiha (2253)

[9] **Hasen maktu**. Ebu Nuaym Hilye (4/313) Ebul Ferac İsbehani Mekatilu't-Talibiyyin (1/18)
- merfu olarak İbn Ömer radıyallahu anhuma'dan **zayıf isnadla**: Taberani Evsat (7/370) isnadında Musa b. Ubeyde er-Rabazi zayıftır.

zararlı bir afet yoktur. Zira onlar bilmedikleri halde bildiklerini zannederler. İfsat ettikleri halde ıslah ettiklerini sanırlar."[10]

3- **Onlara akıl veren, yardımcı olan veya destek olanlar helak olurlar ve başkalarını da helak ederler.**

Bilmeden konuşan, ilimsiz olarak amel eden, bidat veya kötülükler işleyen kimselere akıl verenler, onlara yardımcı ve destek olanlar muhtemelen onların makamlarından dolayı yağcılık eden veya mal ya da makam bakımından dünyalık devşirmek isteyen, öyle ya da böyle hakkı gözetmeyen kimselerdir. Ya da bu makam sahiplerinden korkuları Allah'a olan korkularından daha büyüktür. Çünkü bilmedikleri konularda ahkâm kesip, ilimsiz olarak amel eden makam sahipleri, tebaasının gönüllerinde böyle bir intiba bulunmasını isterler. Kendilerine haklı ya da haksız hiçbir itirazın yapılmasından hoşlanmazlar. Kimileri de söyledikleri ve yaptıkları bazı şeyler hakkında kendilerine delil sorulmasından hoşlanmazlar. Böyle durumlarda dini ya da dünyevi makam sahipleri de, onları haklı-haksız her konuda destekleyerek yağcılık yapanlar da helak olmakla tehdit edilmişlerdir. Çünkü her birinin üzerine düşen görevler vardır. Makam sahipleri kendilerine hakkın söylenmesini engelleyen duvarlar oluşturmamalı, tebaa da hak konusunda engel tanımamalıdır.

Şüphesiz selefimiz bu konulardaki hatalara meydan vermedikleri için Allah onlara izzet vermişti.

[10] Şeyh Bekr Ebu Zeyd "et-Tealim ve Eseruhu Ale'l-Fikri ve'l-Kitab" (s.7) de nakletmiştir.

Musa b. Ebi İsa anlatıyor: Ömer radıyallahu anh Harise oğullarının su temin ettikleri kaynağa gelince Muhammed b. Mesleme'yi gördü. Ona

"Ey Muhammed! Beni nasıl görüyorsun?" diye sordu. O da:

"Vallahi seni arzuladığım ve senin için hayır murad edenlerin görmek istediği gibi görüyorum. Seni devlete mal toplamaya kararlı, ona karşı namuslu, taksim etmede adaletli görüyorum. Eğer haktan meyledecek olursan eğri okun düzeltme aletiyle düzeltildiği gibi seni doğrulturuz" dedi. Ömer radıyallahu anh

"Nasıl dedin?" diye sorunca:

"Eğer haktan saparsan eğri okun düzeltme aletiyle düzeltildiği gibi seni doğrulturuz." Sözünü tekrarladı. Bunun üzerine Ömer radıyallahu anh

"Beni haktan sapacak olduğumda düzeltecek insanlar içinde bulunduran rabbime hamd olsun" dedi.[11]

[11] **Sahih ligayrihi mevkuf**. İbn Mubarek Zühd (s.179 no:512) İbn Asakir Tarih (55/277) Zehebi Siyeru A'lam (2/372) Ravileri güvenilirdir. Ancak Musa b. Ebi İsa tabiinin küçüklerinden olup ne Muhammed b. Mesleme'ye ne de Ömer radıyallahu anh'e yetişmemiştir.
- Bu sözlerin benzerini Nu'man b. Beşir radıyallahu anh, Beşir b. Sad radıyallahu anh'ın Ömer radıyallahu anh'e söylediğini nakletmiştir. Bu kıssa **sahihtir.** İbn Asakir Tarih (10/292) Musab b. Abdillah ez-Zubeyri Hadis Cüz'ünde (s.73 no 87)

Ebu'd-Derda radıyallahu anh şöyle derdi: "Hayırlılarınızı sevdiğiniz ve size hak söylendiğinde onun değerini takdir ettiğiniz müddetçe hayır üzeresiniz demektir. Çünkü hakkı öğreten onu işleyen gibidir"[12]

Said b. Museyyeb'e: "Neden Haccac senin yanına gelip seni kışkırtmıyor ve sana eziyet etmiyor?" diye soruldu. Dedi ki:

"Vallahi sebebini bilmiyorum. Ancak bir defasında Haccac babasıyla birlikte namaz kıldı. Rükû ve secdeleri hakkıyla yapmadığını görünce bir avuç çakıl taşı aldım ve üzerine fırlattım" Haccac da:

"O gün bugündür namazımı düzgün kılıyorum" demiştir.[13]

4- **Bedenlerinizle onlarla beraber olun, ancak amellerinizle onlardan ayrılın.**

Ali radıyallahu anh'den mevkuf rivayette: "Dilleriniz ve bedenlerinizle onlarla beraber olun, amellerinizle ve kalplerinizle onlardan ayrılın" demiştir.[14]

Ebu Zer radıyallahu anh'den: Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem parmaklarını birbirine geçirerek bana:

[12] **Hasen mevkuf**. Ebu Nuaym Hilye (1/210) Beyhaki Şuab (6/503) İbn Ebi Hatim el-Cerh ve't-Ta'dil (1/200) İbn Asakir Tarih (47/161)
[13] **Zayıf maktu**. Ebu Nuaym Hilye (2/165) isnadında Ali b. Zeyd b. Cud'an vardır.
[14] **Hasen Mevkuf**. Darimi (1/92) Elbani ed-Daifede (3/336) mevkuf olarak hasen olduğunu söylemiştir.

*"**Ey Ebu Zer! Kötü bir toplum içinde bulunduğunda ne yaparsın?**" buyurdu. Ben*

"Ey Allah'ın rasulü! Bana neyi emredersin?" diye sordum.

*"**Sabret, sabret, sabret! İnsanlara ahlaklarına göre muamele edin, amellerinde ise onlara muhalefet edin**" buyurdu*.[15]

Allah'a isyanı sıradanlaştırmış bir toplum içinde yaşamak hususunda sabretmek, Allah'ın hudutlarını aşmamak konusunda sabretmek demektir.

Şüphesiz insanlara ahlaklarına göre muamele ederken, amellerinde onlara muhalefet kolay bir iş olmadığından Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem sabretme emrini pekiştirerek söylemiştir.

Yapılan her bir iyiliğin ardından mutlaka bir zorluk gelir. Kişi bu zorluğa sabrederse sonunda rahatlığa kavuşur. Ancak sabredemeyip endişeye kapılırsa başa döner.

İmam Şafii, Yunus b. Abdila'la'ya şöyle nasihat etmiştir:

"Ey Yunus! İnsanlardan uzak durmak kişiye düşman kazandırır. İnsanların içinde olmak da kötü arkadaşları

[15] **Zayıf.** Hakim (3/386) Taberani Evsat (1/151) Beyhaki Zühd (743) isnadında Yezid b. Rebia metruktür.
- Sevban radıyallahu anh'den **zayıf** isnadla: Bezzar (10/33)

beraberinde getirir. Sen ise uzak ile yakın arasında bir yerde dur”[16]

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem kendisinden nakledilen şu fiiliyle, şerrinden korkulan kimselerle muamele yoluna örnek olmuştur:

Aişe radıyallahu anha’dan: “Bir adam Nebi sallallahu aleyhi ve sellem’in yanına girmek için izin istedi. Nebi sallallahu aleyhi ve sellem:

“**Ona izin verin. O Kavminin ne kötü bir oğludur veya kavminin ne kötü bir adamıdır**” dedi. Adam yanına girince ona karşı yumuşak konuştu. Aişe radıyallahu anha dedi ki: “Ben şöyle dedim:

“Ey Allah’ın rasulü! Onun hakkında söyleyeceğini söyledin, sonra ona karşı yumuşak konuştun. (Bu nasıl oldu)?” Bunun üzerine şöyle buyurdu:

“**Ey Aişe! Kıyamet gününde Allah katında insanların konum bakımından en kötüsü, kötülüğünden sakınarak insanların bıraktığı – veya terk ettiği – kimse olacaktır**." [17]

Toplum bozulunca kul, kendisini rabbine isyana zorlayan şeylerle de muhatap olur. Bazen kötülük konusunda ikrah edilir. Olumsuz etkenleri çevremizde çokça gördüğümüz bu ortamda

[16] Ebu Nuaym Hilye (9/122)
[17] **Sahih**. Buhari (6054) Muslim (2591)

imanın muhafaza edilebilmesi için bilmemiz gereken bazı noktalar vardır:

Allah Azze ve Celle şöyle buyurmuştur: "**Kalbi îman ile dopdolu olduğu halde küfre zorlanan kimse dışında, îmanından sonra Allah'ı inkâr eden ve küfre göğüs açan kimselere, Allah katından bir azab gelir. Onlar için büyük bir azab vardır**." (Nahl 106)

Bu ayeti düşündüğümüzde Allah Teâla küfür fiilinin işlenmesi halinde azaba müstahak olmamak için iki şart zikretmektedir:

1- Kalbin iman ile dopdolu olması

Kulun kalbini iman ile dopdolu kılması için salih amellere devam etmesi, Allah'ın zikrini kalbinden boşaltmaması gerekir. Kalbindeki imanı salih amellerle desteklemeyen kul, küfür ile imtihanında kalbini muhafazadan aciz kalabilir. Bundan Allah'a sığınırız.

2- Zorlamanın (ikrahın) bulunması

Böyle bir halde küfür fiili işleyen azaptan istisna edilmiştir.

Kalpteki iman sağlamsa, fiilî ya da kavlî olarak küfür işlemek, ikrah söz konusu olmadan gündeme geldiği için azaptan kurtarmaz. En azından ortada ikrah olmadan sözü veya fiiliyle kâfirlere benzediğinden bu büyük bir günahtır. Ancak Allah Teâla küfrün gerçekleşmesi için küfre sîne açmayı zikretmiştir.

Taberi İbn Abbas radıyallahu anhuma'dan rivayet ediyor:

"Ancak kalbi iman ile mutmain olduğu halde zorlanan hariç" kavli hakkında şöyle demiştir:

"Allah Subhanehu imanından sonra küfredene gazap edeceğini ve ona büyük bir azap olacağını haber veriyor. Ama zorlama sonucu, düşmanından kurtulmak için diliyle küfrü söyleyip kalbi buna iman ile muhalefet ederse bunda bir sakınca yoktur. Zira Allah subhanehu kulları ancak kalpleriyle kastettiklerinden sorumlu tutar."[18]

Bu kişi kalbinin itikadıyla kâfirlere muhalefet etmiş olduğundan, bu fiilin sahibi küfre sîne açmadığını iddia ederse, bu ne kadar uzak bir ihtimal olsa dahi bunun kabul edilmesi gerekir. Toplum içinde yaşamada Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in emrettiği sabra, şahısların tekfiri konusunda sabretmek de dâhildir. Bizim zahiren Müslüman olduğuna şahit olduğumuz bir kimsenin, işlediği bu küfür fiili hakkında kalbindeki şeye şahitlik etmesine itibar ederiz.

Nitekim Usame radıyallahu anh'ın öldürdüğü şahıs da, İslam'ı kabul namına tevhid kelimesini söylerken, kalbindekine şahitliğinde doğru söylemiş olması Usame radıyallahu anh'e uzak bir ihtimal olarak görünmüştü. Bu ihtimalin uzaklığından dolayı Usame radıyallahu anh onu öldürünce Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem tarafından kınanmıştır.

[18] **Hasen mevkuf.** Taberi (17/305) İbn Ebi Hatim (9/123) Beyhaki (8/209)

Şakik b. İbrahim şöyle der: “Altı haslet sayesinde kulun yaptığı amel tam anlamıyla salih bir amel olur:

1- Kulun daima bir yakarış ve hesaba yönelik bir korku içinde olması

2- Müslümanlara karşı hüsnüzan içinde olması

3- insanların kusurları ile ilgilenmek yerine kendi kusurlarıyla meşgul olması

4- Belki işlediği hatadan döner ve önceki kusurlarını islah eder umuduyla kardeşinin kusurunu gizli tutması ve insanlar içinde ifşa etmemesi

5- Değersiz görerek yaptığı küçük bir ameli, daha da fazlasını yapma ümidiyle değerce büyük sayması

6- Arkadaşını kendisinden daha doğru olarak görmesidir.”[19]

5- **İyilik yapanın iyilik yaptığını, kötülük yapanın da kötülük yaptığını söyleyerek şahitlik edin**

Bu hadis, yönetenler ve yönetilenler, dostlar ve düşmanlar olmak üzere bütün insanlar hakkında geneldir. Korku buna mani olamaz ve yumuşaklık bunu yapmaktan çekindiremez. Bilakis sadece Allah Teâla’dan korkarak gerekenler yerine getirilmelidir.

[19] Ebu Nuaym Hilye (8/66)

Nitekim Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

"**Herhangi bir topluluk içerisinde engel olmaya güçlerinin yettiği günahlar işlenir de buna engel olmazlarsa Allah cezasını onların tamamını kapsayacak şekilde genelleştirir**."[20]

İnsanlar engel olmaya güç yetirebildikleri kötülüklere engel olmazlarsa, kötülükler yaygınlaşır ve engel olamaz hale gelirler.

Son sözler…

Şeyh Elbanî rahimehullah şöyle der:

Ali b. Ebi Talib radıyallahu anh'den: Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "**Allah'a isyan konusunda beşere itaat etmek yoktur. İtaat ancak meşru olan konularda olabilir**"[21]

Bu hadiste birçok faydalar vardır. Bunların en önemlileri şu şekildedir:

Allah Azze ve Celle'ye isyan bulunan bir konuda hiç kimseye itaat edilmez. Bu ister yöneticiler olsun, ister âlimler ve şeyhler olsun fark etmez.

---

[20] **Sahih.** Ahmed (4/361, 364) Ebu Davud (4339) İbn Mace (4009) İbn Hibban (1/536) Taberani (2/332) Sahihu'l-Cami (5749)
[21] **Sahihtir.** Bkz.: es-Sahiha (181)

Bu hadisten insanlardan birçok grupların sapıklıkları anlaşılmaktadır:

Birincisi: Açık bir günahı emretmiş olsalar dahi, onun hakikatte günah olmayacağı ve şeyhlerin müridlerin görmediği şeyleri gördükleri gerekçesiyle şeyhlerine itaat eden bazı tasavvufçulardır.

Onlardan kendisini mürşid olarak tayin eden bir şeyh tanıyorum. Bu şeyh müritlerine mesciddeki derslerinden birinde bir kıssa anlattı. Özeti şöyle:

Sufi şeyhlerinden biri bir gece müritlerinden birine babasına gidip onu yatağında eşinin yanında öldürmesini emreder. Onu öldürünce şeyhinin emrini yerine getirmenin sevinciyle geri döner. Şeyh ona bakar ve şöyle der:

“Sen gerçekten babanı mı öldürdüğünü sanıyorsun? Senin öldürdüğün şahıs annenin zina ettiği birisiydi. Baban ise kayıptır.” Sonra bu kıssa üzerine kendi iddiasınca dinden bir hüküm bina etti ve müritlerine şöyle dedi:

“Şeyh müridine zahirde dine aykırı bir hüküm dahi emretse ona itaat etmelidir. Görmüyor musunuz, bu şeyh zahirde müridine babasını öldürmesini emrediyor? Lakin hakikatte sadece müridin annesinin zina ettiği bir adamı öldürmesini emretmiştir. O kimse de dinen öldürülmeyi hak etmiş biridir!”

Bu kıssanın dinen batıl olduğu birçok açıdan ortadadır:

1- Had cezasını uygulamak, mertebesi ne olursa olsun bu şeyhin hakkı değildir. Bu sadece yöneticinin veya valinin hakkıdır. (Şeyh Elbani zikretmemiş ama zina eden had cezasının

uygulanması için dört de şahit gerekir. Kıssada bu şart da mevcut değildir)

2- Şayet dediği gibi olsaydı bile neden sadece adama had cezasını uyguladı da, kadına uygulamadı? İkisi de bu konuda eşit değil mi?

3- Başından evlilik geçen ve zina eden kimsenin dinde hükmü recmedilmeden öldürülmesi değil, recmedilmesi (taşlanarak öldürülmesi)dir.

Böylece birçok açıdan bu şeyhin dine muhalefet ettiği ortaya çıkmaktadır. Aynı şekilde bu kıssaya dayanarak "zahirde dine aykırı bir hüküm dahi olsa şeyhe itaat etmek gerektiği" hükmünü çıkaran bu mürşid de böyledir. Hatta müritlerine şöyle demiştir:

"Şeyhin boynunda haç dahi görseniz ona karşı çıkmanız caiz değildir!!"

Bu gibi sözlerin batıl olduğu, dine ve akla aykırı olduğu açıkça ortada olmasına rağmen bunlara uyan insanlar görürüz! Hatta onlar arasında kültürlü gençler bile vardır!

Nitekim benimle onlardan biri arasında bu kıssa hakkında bir tartışma geçti. O kişi de bu kıssayı ve üzerine bina edilen hükmü o mürşidden dinlemişti.

Lakin o tartışacak bir şey görmedi ve bu kıssaya inandı. Zira iddiasına göre bu bir kerametti! Bana

"Siz kerameti inkâr ediyorsunuz" dedi. Ona

“Şeyhin sana babanı öldür dese yapacak mısın?” dediğimde ise şöyle dedi:

“Ben o mertebeye ulaşamadım” dedi!!

İrşad dedikleri şey, akılların iptaline ve sapıklara teslim olarak bu meretebeye(!) ulaştırmıştır! Bundan sonra sosyalistlerin bunların dinini “afyondur/uyuşturucudur” diye nitelemelerine karşı çıkabilirler mi?

İkinci grup: Mezheplerin sözlerini sünnetten alınmadığı ortaya çıkmış olmasına rağmen Nebi sallallahu aleyhi ve sellem’in sözlerinin önüne geçiren taklitçilerdir. Mesela onlardan birisine

“Kamet okunduktan sonra sabah namazının sünnetini kılamazsın. Çünkü Nebi sallallahu aleyhi ve sellem bundan açıkça yasaklamıştır” desen, buna itaat etmez ve:

“Mezhepte bu caizdir” der. Ona:

“Hulle nikâhı batıldır. Çünkü Nebi sallallahu aleyhi ve sellem bunu yapana lanet etmiştir” denilse,

“Hayır, falan mezhepte bu caizdir” diye cevap verir. Bunun yüzlerce örneği verilebilir.

Bu yüzden araştırmacı âlimlerin çoğu buna benzer taklitçilerin durumunun Allah Azze ve Celle’nin Hristiyanlar hakkındaki şu ayetine uyduğunu söylemişlerdir:

“**Onlar âlimlerini ve din adamlarını Allah’ın dışında rabler edindiler**.” (Tevbe 31) Nitekim Fahreddin Razi de tefsirinde bunu açıklamıştır.

Üçüncü grup: Yöneticilerin insanlar için kanun olarak koydukları dine aykırı kararlara itaat eden komünistler ve benzerleridir. En kötüleri dine aykırı kanunları aykırı değilmiş gibi göstermeye çalışanlarıdır.

Bu zamanda âlim ve ıslahatçı olduğunu iddia eden pek çok kimseyi de kapsayan bir musibettir bu!

Hatta halkın çoğu da bunlara aldanmıştır. Onlar ve kendilerine tabi olanlar da az önce geçen Tevbe suresi 31. Ayetinin tehdidini hak etmişlerdir. Allah'tan himaye ve selamet dileriz.